

djela učitelji pozivaju učenike svoje da po njima rade, i ti tako radio, znaj, da si učitelj nesreće».

Kako se nauka kršćanska prema tome pitanju drži, vidi se najbolje po riječima: »Ne sabirajte sebi blaga na zemlji, gdje moljac i rdja kvari, gdje lupeži potkopavaju i krađu, nego sabirajte sebi blago na nebu, gdje ni moljac ni rdja ne kvari i gdje lupežu ne potkopavaju i ne krađu. Jer gdje je vaše blago, ondje će biti i srce vaše . . . a nitko ne može dva gospodara služiti, jer će ili na jednoga mrziti, a drugoga ljubiti ili jednoga voljeti, a za drugoga ne mariti. Ne možete bogu služiti i mamoni«. Kršćanstvo naime, budući da označuje carstvo svoje, da nije od ovoga svijeta, principijelno se stavlja na stajalište, tko živi ovome svijetu, da je umro za onaj drugi, pa u prirodnoj težnji za zemaljskim dobrima već unaprijed vidi pogibeljnu certu, koja je kadra odvratiti čovjeka od pravoga mu cilja, a što mu koristi, ako sakupi sve blago svijeta, a dušu izgubi? U posljednjem redu značilo je to onda otkaz svemu nastojanju u tvarnome svijetu. Mladiću, koji hoće da bude savršen, preporučuje se, da rasproda sve svoje i razdijeli siromasima, — a taj zahtjev još i kasnije Jeronin postavlja osobito za svećenike: tonzura znači odreknuće od svega zemaljskoga; koji nju primi, treba da se zadovolje s onoliko, koliko im je za uzdržavanje života i za odjeću potrebno, a sve ostalo treba da podijele s drugima nemajući svojega privatnoga vlasništva. Isti Jeronim dopušta svjetovnjacima, da se brinu oko zemaljskih dobara, i da ih posjeduju, ali opet samo toliko, koliko im za život treba. Životna potreba je dakle mjera posjeda. Slično sudi